

lægge ejerne nogen forøget fikseret afgiftspligtig grundstigning.

Som følge heraf er det i § 53, stk. 2, foreslået, at ændring som følge af klage eller revision af ansættelser, der ligger til grund for den oprindeligt fikserede afgiftspligtige grundstigning, kun skal medføre omberegning heraf, såfremt den fikserede afgiftspligtige grundstigning derved bliver lavere. Som følge af den nævnte bestemmelse bliver det herefter samtidigt uforment med en bestemmelse som den gældende lovs § 61, idet parcellererne ved en omgørelse af fordeling af den oprindeligt fikserede afgiftspligtige grundstigning herved kun vil kunne opnå en lettelse, hvilket det på den anden side synes at måtte være berettiget, at de får i stedet for, at hele en eventuel lettelse skulle tilfalde restejendommen.

Ad § 54, stk. 1: Gældende lovs § 54 indeholder ligesom gældende lovs § 53 bestemmelser om ejendommenes grundbeløb, der imidlertid bortfalder, jfr. nedenfor under punkt 2. I stedet for indsættes ved ændringsloven i § 54 bestemmelserne om fordeling og sammenlægning af fikseret afgiftspligtig grundstigning. Bestemmelsen i den nye § 54, stk. 1 angår de fordelinger og sammenlægninger af fikseret afgiftspligtig grundstigning, som det ved udstyknings- og sammenlægningsvurderinger, der finder sted efter fikseringen, bliver nødvendigt for oppebørselsmyndighederne at foretage for ejendommene. Bestemmelsen fastslår på samme måde, som det nu er tilfældet for grundbeløbet og andre faste faktorer i grundstigningsskyldsberegningen, at fordelingen skal foretages på grundlag af de værdibeløb, hvorved de enkelte lodder indgik i grundværdien efter fradrag for forbedringer ved den sidst forudgående vurdering af den tidligere samlede ejendom, og at værdibeløbene ansættes af vurderingsrådet.

Det kunne overvejes, om en forenkling af fordelingerne burde søges gennemført ved i stedet at foreskrive fordelingen foretaget rent skematisk efter størrelsen af loddernes areal. Herved ville det på en gang opnås, at det blev uforment, at vurderingsmyndighederne skulle medvirke, samtidig med at parterne ved parcellsalg på forhånd ganske nøjagtigt kunne beregne, hvor meget af moderejendommens fikserede afgiftspligtige grundstigning der ville falde på lodden.

Gennemgående ville en sådan fordeling formentlig ikke medføre urimelige resultater. Udelukkes kan det dog ikke, at der derved kunne fremkomme resultater, der ville virke stødende, således f. eks. hvis der til en landbrugsejendom ved 12. alm. vurdering har hørt et meget værdifuldt udstykningsareal, der senere frastykkes. Ved fordeling efter areal vil herved en meget betydelig fikseret afgiftspligtig grundstigning blive overført til landbrugsjorden, men modsvarende vil udstykningsarealet få en uforholdsmæssig lille del af grundstigningsskylden. Et så stødende resultat undgås ved at lade fordelingen ske efter værdiforhold mellem lodderne, og ved forslaget er man derfor blevet stående ved en sådan løsning. Egentlig burde en fordeling efter værdiforholdene vel rettest foretages efter loddernes andel i fikseringsgrundlaget ved 12. alm. vurdering, men efterhånden som man fjerner sig herfra, ville en sådan regel dog volde praktiske vanskeligheder, og man er derfor i forslaget blevet stående ved samme fordelingsprincip, som efter gældende lovs § 55 anvendes ved grundbeløbsfordeling, nemlig fordeling efter de værdibeløb, hvorved lodderne indgik i grundværdien efter fradrag for forbedringer ved den sidst forudgående vurdering af den tidligere samlede ejendom.

I den gældende lovs § 55, stk. 3, 2. punktum, er det bestemt, at værdibeløbsansættelser ikke kan påklages, og at de ikke kan ændres ved revision, medmindre alle de berørte ejere tiltræder ændringen. Baggrunden herfor har været ikke at gribe forstyrrende ind i de skete parcellsalg. Efter fikseringen af grundstigningsskylden synes det imidlertid ikke mere at være forment med en sådan regel, hvorved man helt fraviger den ellers almindeligt gældende regel om adgang til at påklage vurderingsrådets ansættelser. I forslaget fastslås det derfor nu udtrykkeligt, at værdibeløbsansættelserne, der fremtidigt foretages, kan påklages på sædvanlig måde. Denne udtrykkelige bestemmelse svarer i øvrigt til lignende udtrykkelige bestemmelse, som nu findes i statsejendomsskattelovens § 78, stk. 1, med hensyn til fordeling af fikseret ejendoms-skyld, hvilken fordeling ligeledes beror på en særskilt ansættelse, som vurderingsrådet foretager, i dette tilfælde af de enkelte lodders andel af forskelsværdien ved den